

Un tex de A. Vilanova escrit en castellà ho posa de manifest. Diu així: «Los árabes trazaron acequias, construyeron albercas y algibes y extrajeron el agua de los pozos por medio de norias, cuyos canjilones se llamaban arcaduces, y los ríos por medio de azudes. Los huertos y granjas o almunias cultivaban alcachofas, alubias, alcaparras, alpiste, altramuces, albaricoques, albérchijos, berenjenas, acelgas y almendras. Los campos andaluces recortaban alcacel, alfalfa, caña de azúcar y algodón. Medían las tierras por almudes, los granos por caíces, arrobas, quintales y fanegas, y los líquidos como el vino y el aceite, por azumbres. La paja de las mieses se guardaba en almiars, y en depósitos o alfolies, el grano que después era molido en aceñas y tahonas, mientras que el aceite se molía en almazaras».

Altres mots com tarea, alfarero, jatras, tazas, arracadas, alfileres, azabache, marfil, ajedrez, álfil, aduana, arancel, tarifa, almacén, zoco, maravedí, etc. s'han conservat enriquin el lèxic dels idiomes peninsulars.

JOAN RAURICH

L'EXCURSIO DE LA NEU

L'EXCURSIO de la neu té ja caràcters de permanència entre nosaltres: un any anem a Núria i l'altre a la Molina. Variem els itineraris, fidels però a un mateix desig: anar a buscar la neu, blanca, enlluarnadora sota d'un sol que crema, i en quantitat suficient per a poder-hi jugar, correr i esquiar... si, si, esquiar. Tanta afició si ha agafat, que, aquest any, després de l'excursió de ritual, que ha estat a la Molina, quedavan ganas per ha tornar-hi.

La Molina queda situada en una vall força oberta, rodejada de muntanyes que ballen entre els 2.000 i 2.500 metres d'altura. Així, Tossa d'Alp en té 2.535, Puig d'Alp 2.284, Puig Llançada 2.400, Costa Rasa 2.060, etc. L'estació del tren es troba a 1.436 metres. És el tren elèctric que uneix Barcelona amb Puigcerdà.

La carretera, entre Ribes de Freser i la Molina, travessa la Collada de Tosses, molt perillosa de passar a l'hivern. Els incontables visitants d'aquest centre d'esports han optat per deixar el cotxe a Ribes i agafar el tren. En els dies festius queda materialment abarrotat d'esquiadors, esquís y motxilles. Quin aspecte té, pobret! Recorda al nostre carrilet, camí de Sant Feliu... en els seus bons temps.

A la Molina, ran de l'estació, es pren el primer «telecadira» que porta a la zona de xalets i primeres pistes, després n'hi ha un altre fins al Turó de la Perdiu i pistes de Super Molina i Font Canaleta. L'últim és el que va a Costa Rasa.